

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **T. V.**, zast. Mgr. Miroslavem Dongresem, advokátem, se sídlem Dolní náměstí 679/5, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 13. 9. 2023, č. j. 61 A 2/2023-94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2022, č. j. KrÚ 90398/2022/ODHS/16; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto, odboru dopravních a správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 12. 2021, č. j. MUV-094204/2021 ZV, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“); za tento přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2 500 Kč.

[2] V **žalobě** stěžovatel namítal procesní pochybení správních orgánů, neboť mu bylo znemožněno účastnit se ústního jednání ve správním řízení. Stěžovatel uvedl, že mu bylo dne 24. 9. 2021 doručeno oznámení o zahájení správního řízení současně s předvoláním k ústnímu jednání na den 18. 9. 2021; tohoto jednání se však nemohl zúčastnit, neboť mu předvolání bylo doručeno až 6 dnů poté, co se mělo konat. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí následně zjistil, že jednání proběhlo nikoliv dne 18. 9. 2021, nýbrž dne 18. 10. 2021 v jeho nepřítomnosti. Tímto mu bylo znemožněno, aby se před správním orgánem bránil, vyjádřil své stanovisko či navrhoval důkazy.

[3] **Krajský soud** žalobu neshledal důvodnou, a proto ji zamítl. Krajský soud řešil otázku, zda bylo stěžovateli řádně doručeno předvolání k ústnímu jednání, konkrétně, na který den bylo ústní jednání dle doručeného předvolání nařízeno. Podle správních orgánů bylo ústní

jednání nařízeno na den 18. 10. 2021, což odpovídá předvolání, jež je založeno ve správním spisu; naproti tomu stěžovatel tvrdí, že mu bylo dne 24. 9. 2021 doručeno předvolání s nařízeným jednáním na den 18. 9. 2021. Za účelem zjištění skutečnosti, zda byl stěžovatel předvolán k ústnímu jednání řádně, soud vyzval stěžovatele, aby předložil předvolání, které mu bylo dle jeho tvrzení doručeno; podle předložené listiny byl stěžovatel předvolán k ústnímu jednání na den 18. 9. 2021 v 8:00 hodin. Porovnáním listiny předložené stěžovatelem s listinou založenou ve správním spisu bylo zjištěno, že se liší v datu nařízeného jednání a dále, že i ostatní text je posunut. Krajský soud provedl další dokazování, na jehož základě zjistil, že v procesu vypravování dokumentu (předvolání) se tento uzamkne ve chvíli, kdy je převeden z programu Scarabeus do formátu PDF, a až poté ho lze vytisknout a následně vypravit; v momentě, kdy je dokument převeden do formátu PDF, automaticky se vygeneruje do programu Spisové služby, ze kterého je pak vypravován adresátovi. Nelze tedy vypravit neuzamčený dokument. Na základě provedeného dokazování dospěl krajský soud k závěru, že stěžovateli bylo doručeno předvolání vytvořené správním orgánem I. stupně s předestřeným obsahem (tj. s nařízením ústního jednání na den 18. 10. 2021). Krajský soud poznamenal, že není povinen prokazovat, jakým způsobem vznikla stěžovatelem předložená listina. Pro nadbytečnost nevyhověl návrhu stěžovatele na provedení důkazu znaleckým posudkem.

[4] Dále krajský soud poznamenal, že ačkoliv bylo stěžovateli dle jeho tvrzení znemožněno, aby se před správním orgánem bránil, vyjádřil své stanovisko či navrhoval důkazy, k podkladům rozhodnutí se na výzvu dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žádným způsobem nevyjádřil, přestože mu bylo prostřednictvím obecného zmocněnce doručeno oznámení o ukončení dokazování, ve kterém byl o tomto právu výslovně poučen. Stěžovatel měl možnost uplatnit své stanovisko či navrhnout důkazy i v průběhu odvolacího řízení, nicméně toho taky nevyužil. Rovněž v řízení před soudem nevznesl jedinou námitku týkající se věci samé. Stěžovatel nepředestřel žádné tvrzení, které by svědčilo o tom, že jeho neúčast na jednání měla zásadní dopad také na jeho hmotněprávní postavení. Krajský soud dodal, že i kdyby byla stěžovateli doručena písemnost s uvedením data ústního jednání dne 18. 9. 2021 (čemuž soud s ohledem na obsah správního spisu a na výsledky doplněného dokazování neuvěřil), nelze přehlédnout, že posuzovaná písemnost byla vydána 20. 9. 2021; žalobce tedy měl zpozornět a měl mít důvodné pochybnosti o datu nařízeného ústního jednání a možnosti jeho uskutečnění. To ostatně vyplývá ze zásady *vigilantibus iura scripta sunt*.

[5] V **kasační stížnosti** stěžovatel opakuje, že byl zkrácen na svých procesních právech tím, že mu bylo doručeno předvolání k ústnímu nařízené na den 18. 9. 2021 až 24. 9. 2021; tím byl porušen § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Krajský soud přihlédl k výpovědi pracovníků úřadu, zatímco o tvrzení žalobce konstatoval, že nemá oporu ve správním spisu. Tento přístup, kdy je pracovník úřadu protěžován na úkor občana, je dle stěžovatele v přímém rozporu se zásadou rovnosti před zákonem. Stěžovatel dodává, že nebyla zpochybněna platnost jím předloženého předvolání.

[6] Podle stěžovatele bylo správní řízení zatíženo vadou, která způsobuje nezákonnost rozhodnutí. V případě takovéto vady nelze přenášet jakékoliv povinnosti na stěžovatele. V řízení před krajským soudem stěžovatel navrhl vypracování znaleckého posudku,

pokračování

k posouzení toho, zda nebylo s dokumentem manipulováno; jeho návrh byl však ze strany soudu odmítnut s ohledem na „důvěryhodnost“ vyslychaných úředníků. Stěžovatel požaduje, aby se mohl na základě správného předvolání dostavit k ústnímu jednání a přednést svoji obhajobu a navrhnout důkazy.

[7] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** poznamenal, že kasační námitky uplatněné stěžovatelem jsou totožné s těmi, které stěžovatel uplatnil již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a s nimiž se žalovaný vypořádal ve svém rozhodnutí. Žalovaný se ztotožnil se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu.

[8] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, se zabýval ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ve věci stěžovatele však naplnění žádného z těchto případů Nejvyšší správní soud neshledal.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá porušení svých procesních práv spočívající v tom, že se nemohl dostavit k ústnímu jednání, přednést svoji obhajobu a navrhnout důkazy, neboť mu správní orgán I. stupně řádně nedoručil předvolání k ústnímu jednání, když mu toto předvolání bylo doručeno dne 24. 9. 2021, avšak ústní jednání mělo být nařízeno na 18. 9. 2021. Naproti tomu je ve správním spisu založená listina ze dne 20. 9. 2021 (č. l. 27), jíž bylo stěžovateli oznámeno zahájení přestupkového řízení a součástí této listiny bylo předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 18. 10. 2021; z doručky plyne, že tato písemnost byla stěžovateli prostřednictvím jeho obecného zmocněnce doručena dne 24. 9. 2021. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že dne 11. 11. 2021 bylo obecnému zmocněnci stěžovatele doručeno oznámení o ukončení dokazování, ve kterém byl vyrozuměn o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Na tuto písemnost stěžovatel nikterak nereagoval. Dne 10. 12. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Prvostupňové rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním, v němž uvedl stejnou námitku jako v podané kasační stížnosti. Jelikož však své tvrzení nikterak neprokázal, žalovaný vycházel ze spisového materiálu, z něhož vyplývá, že ústní jednání bylo nařízeno na den 18. 10. 2021; žalovaný dále poznamenal, že stěžovateli bylo doručeno vyrozumění o ukončení dokazování a měl proto možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, případně se k nim vyjádřit nebo navrhnout jejich doplnění.

[10] Stěžovatel přiložil jemu doručené předvolání (jehož obsahem je mj. nařízení ústního jednání správním orgánem I. stupně na den 18. 9. 2021) až k žalobě. Při jednání dne 6. 9. 2023 krajský soud doplnil dokazování, přičemž účastníkům řízení sdělil obsah vyjádření správního orgánu I. stupně ze dne 26. 7. 2023, ve kterém správní orgán popsal průběh odesílání předvolání, jeho uzamčení a vypravení stěžovateli; součástí tohoto sdělení bylo vysvětlení fungování programů Scarabeus a Spisová služba, s nimiž správní orgán I. stupně pracuje. Po převedení dokumentu do formátu PDF v programu Scarabeus, je dokument automaticky vygenerován do programu Spisové služby, ze kterého je pak vypravován adresátovi; v tomto momentě rovněž dochází k jeho uzamčení a dokument nelze dále upravovat. Dále krajský soud provedl důkaz printscreenovými snímky z programů Scarabeus a Spisové služby, z nichž vyplývá, že okamžik vygenerování dokumentu (který obsahuje předvolání) do programu Spisové služby, bezprostředně navazuje na okamžik převedení tohoto dokumentu do formátu PDF v programu Scarabeus. Dále krajský soud provedl výslech svědkyně Mgr. Bc. Z. V., MBA, bývalé referentky správního orgánu I. stupně, která vyhotovila předvolání k ústnímu jednání; svědkyně potvrdila, že nelze vypravit neuzamčený dokument, a to jak v případě odeslání dokumentu datovou schránkou, tak prostřednictvím České pošty.

[11] Krajský soud na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně dne 20. 9. 2021 v programu Scarabeus vyhotovil oznámení o zahájení správního řízení včetně předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 18. 10. 2021 v 8:00 hodin, které bylo následně převedeno do PDF formátu a bezprostředně na to vygenerováno do programu Spisové služby, přičemž v tomto okamžiku již nebylo možné provádět žádné změny či úpravy. Krajský soud má rovněž za prokázané, že stěžovateli byl dokument vytvořený správním orgánem I. stupně s výše předestřeným obsahem odeslán a doručen. Podle závěrů krajského soudu nedošlo k porušení § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky.

[12] Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje. Ze správního spisu neplyne jediná indicie o tom, že stěžovateli bylo doručeno předvolání k ústnímu jednání na den 18. 9. 2021. Ostatně, stěžovatel v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně nijak nedal najevo, že by mu bylo doručeno předvolání k ústnímu jednání nařízené na den, jež předcházela dni doručení tohoto předvolání (jakož i zahájení správního řízení). Datum nařízeného ústního jednání stěžovatel zpochybnil až v podaném odvolání, nicméně své tvrzení nikterak nedoložil. Žalovanému proto nelze vyčítat, že vycházel z obsahu správního spisu, pokud stěžovatelova obrana zůstala toliko v rovině tvrzení.

[13] Na tomto místě Nejvyšší správní soud musí korigovat částečně nepřesné závěry krajského soudu uvedené v bodě 13. napadeného rozsudku. Krajský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, z něhož plyne, že je-li tvrzení obviněného z přestupku některým z důkazů zpochybněno, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Nicméně tento rozsudek byl překonán usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, podle něhož platí, že § 52 správního řádu se na řízení o přestupcích neuplatní (to však neznamená, že by správní orgán měl povinnost za obviněného domýšlet všechna myslitelná nebo i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádat – viz bod 21. citovaného usnesení rozšířeného senátu). Usnesení rozšířeného senátu je však nutné číst v jeho souvislostech; jeho závěry ohledně toho, že obviněný není povinen uvádět na svoji obhajobu žádná tvrzení nebo nabízet a

pokračování

předkládat správnímu orgánu důkazy, respektive, že důkazní povinnost v přestupkovém řízení stíhá správní orgán, platí ve vztahu k problematice prokazování znaků skutkové podstaty přestupku, pachatele i zavinění (tj. otázka viny). V nyní souzené věci je však klíčová otázka, zda byl stěžovatel řádně předvolán k ústnímu jednání. Jestliže stěžovatel v odvolání tvrdil, že mu bylo doručeno předvolání s jiným obsahem, než jaký vyplývá z doručované písemnosti, jež je založena ve správním spisu, pak měl za účelem hájení svých procesních práv k prokázání svého tvrzení tuto listinu předložit. Neučinil-li tak a ani z jiných skutečností nelze seznat pravdivost jeho tvrzení, pak je nutné dospět k závěru, že své důkazní břemeno neunesl. Z těchto důvodů nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že na něj nelze přenášet jakékoliv povinnosti. V daném okamžiku (při sepisování odvolání) byl totiž jediný, kdo si údajné chyby mohl být vědom.

[14] Jak bylo předestřeno výše, krajský soud za účelem zjištění skutečností stran obsahu předvolání k ústnímu jednání provedl rozsáhlé dokazování. Krajský soud hodnotil důkazy v souladu s ustálenou judikaturou, tedy každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přitom přihlédl ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015-41, ze dne 17. 7. 2014, č. j. 7 Afs 82/2013-34). Úvahy krajského soudu plynou z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 Afs 117/2014-44, *mutatis mutandi*). Závěry krajského soudu mají oporu v provedeném dokazování, odpovídají obsahu správního i soudního spisu a jsou přezkoumatelné. Z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakého důvodu krajský soud uvěřil verzi reality, kterou předestřel žalovaný a nikoliv stěžovatel (v podrobnostech zdejší soud odkazuje na body 14. až 16. a bod 19. napadeného rozsudku).

[15] Jde-li o námitku, již stěžovatel brojí proti hodnocení výpovědi svědkyně Mgr. Bc. Z. V., MBA, je nutné uvést, že výslech svědkyně byl proveden na návrh stěžovatele. Soudu nelze vyčítat, že výpověď svědkyně nebyla pro stěžovatele příznivá. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by tímto výsledkem došlo k „protěžování na úkor občana“, neboť krajský soud vyhodnotil výpověď pracovnice úřadu v souladu s jejím obsahem a z napadeného rozsudku není znatelné žádné podezření, že by soud jakkoli stranil správním orgánům; zásada rovnosti před zákonem nebyla narušena. Skutečnost, že tvrzení stěžovatele nemá oporu ve správním spisu, je holý fakt; ostatně, o tom se vede řízení. Rovněž nelze přisvědčit tomu, že se krajský soud nezabýval otázkou odlišného formátování předvolání předloženého žalovaným při jednání soudu dne 6. 9. 2023. V této souvislosti si soud vyžádal vysvětlení od žalovaného, přičemž z tohoto vyjádření jasně vyplynulo, že otázka formátování nemá vliv na obsah posuzovaných listin. Tomuto vysvětlení nelze nic vytknout; ostatně porovnáním obou listin (tj. listiny předložené žalovaným u jednání soudu a listiny založené ve správním spisu) lze jednoduše seznat, že obsahově jsou totožné; jediný rozdíl spočívá v tom, že text obsažený v žalovaným předložené listině soudu je trochu posunutý. Není rovněž pravda, že stěžovatelem předložená listina nebyla soudem zpochybněna. Krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru, že stěžovateli bylo doručeno předvolání, kterým bylo nařízeno ústní jednání na den 18. 10. 2021 (viz body 14. a 19. napadeného rozsudku).

[16] Stěžovatel namítá, že navrhl provedení důkazu prostřednictvím znaleckého posudku za účelem zjištění toho, zda s dokumentem nebylo manipulováno, což bylo dle jeho slov

soudem odmítnuto s ohledem na „důvěryhodnost“ vyslýchaných úředníků. Toto tvrzení však není přesné, neboť krajský soud odmítl návrhu stěžovatele vyhovět pro jeho nadbytečnost. Dále je nezbytné poukázat na zásadu volného hodnocení důkazů, dle níž soud není povinen provést veškeré navržené důkazy. Zároveň však platí, že pokud soud důkaznímu návrhu nevyhoví, musí takový postup přesvědčivě odůvodnit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2023, č. j. 3 As 300/2020-26 nebo ze dne 29. 11. 2007, č. j. 1 Afs 7/2007-359). Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89 pak plyne, že *„neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potenci. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“* (důraz doplněn NSS). V nyní projednávaném případě krajský soud zdůvodnil, proč navrhovaný důkaz neprovedl (viz bod 16. napadeného rozsudku), a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje.

[17] Krajský soud přílehavě poukázal na skutečnost, že stěžovatel i přes své tvrzení, že mu bylo před správním orgánem znemožněno vyjádřit své stanovisko či navrhopvat důkazy, nijak nereagoval na výzvu správního orgánu I. stupně k vyjádření se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Přestože právo účastnit se ústního jednání a právo seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu mají rozličný obsah (tato práva přílehavě vyložil zdejší soud v usnesení ze dne 29. 2. 2024, č. j. 9 As 177/2022-28, v bodě 23 s odkazem na relevantní judikaturu), podstatou obou práv je umožnit účastníkovi řízení seznámit se s nashromážděnými důkazy a podklady rozhodnutí, případně mu umožnit na ně reagovat. O tomto právu byl stěžovatel ve výzvě podle § 36 odst. 3 správního řádu správním orgánem I. stupně poučen. I kdyby bylo stěžovateli doručeno předvolání k ústnímu jednání šest dnů po jeho konání, jak tvrdí, nelze souhlasit s tím, že mu bylo znemožněno hájit svá práva a navrhopvat důkazy na svoji obranu. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu může nezákonnost rozhodnutí způsobit toliko situace, kdy účastník má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí až ze samotného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010-59, na nějž navázal zdejší soud v rozsudku ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 55/2020-5). O takovou situaci se v nyní projednávané věci evidentně nejedná.

[18] Nad rámec nutného odůvodnění zdejší soud poznamenává, že stěžovatel mohl namítat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy v rámci odvolání (zásada koncentrace řízení se v řízení o přestupcích neuplatní – viz § 89 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky) a dokonce i v žalobě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Stěžovatel však v průběhu řízení nikdy nezpochybnil skutkový stav věci, ani nevznosl námitku týkající se právního posouzení věci správním orgánem. Jediná jeho námitka, kterou od počátku řízení opakuje, spočívá v údajném porušení práva přednést svoji obhajobu a navrhopnout důkazy.

[19] Nelze rovněž přehlédnout liknavost, s jakou stěžovatel k hájení svých práv přistupoval. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že dle tvrzení stěžovatele mu bylo doručeno předvolání k ústnímu jednání nařízené na den 18. 9. 2021 až dne 24. 9. 2021. Ze správního spisu je však zřejmé, že dne 18. 9. 2021 ještě nebylo správní řízení ani zahájeno a

pokračování

předvolání (spolu s oznámením zahájení správního řízení) nebylo vyhotoveno. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že již v tento okamžik mohl stěžovatel upozornět a datum nařízeného ústního jednání si u správního orgánu ověřit. Stěžovatel však v tomto směru nevyvinul vůbec žádnou aktivitu. Takový postup příliš neodpovídá vzájemné součinnosti a spolupráci správních orgánů a účastníků řízení (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 9. 12. 2004, č. j. 2 As 28/2004-31, ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007-93 či ze dne 18. 1. 2018, č. j. 7 As 331/2017-20). Odkaz krajského soudu na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* je zcela namístě.

[20] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v posuzovaném případě nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu. Jeho rozsudek se ve výsledku nikterak neodchyluje od judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se s ohledem na skutečnost, že odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), opírá o § 60 odst. 1 (nikoli však odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. srpna 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu